

Avui faig 18 anys. Ja passen uns minuts de la mitja nit, oficialment ja ha arribat el dia i estirat al llit sóc incapaç de dormir. Sóc incapaç de tancar els ulls i perdre l'atenció absoluta a tot el què soc; la ment, el cos, l'emoció. M'observo conscient i inconscientment per no perdre'm cap detall però estic en tensió perquè tinc por. Una por estranya, que mai abans no havia sentit. Una por fins i tot absurda perquè no té un motiu concret. Però, precisament, aquest és el fonament de la meua por; el misteri, el no saber, la incògnita...un forat negre, desconegut i tan personal que ningú me'n ha sabut donar detalls.

Ja passen quatre hores de la mitja nit i encara no dormo, ni tampoc observo cap canvi en mi. Tot i així, com podria dormir? Si a partir d'ara haig de ser, haig de fer, haig de tenir, haig de notar, haig de...no se què? Jo sempre he pensat que vivia el present, que no em preocupava del demà però ara m'adono que d'alguna manera el demà el tenia mes o menys previst. Potser en alguna cambra de la meua ment, hi ha hagut sempre un camí més o menys projectat en forma de desitjos, il·lusions, idees, etc. Ara veig que el futur ha viscut encobert en el meu present i que això m'ha ajudat a restar tranquil, fins i tot a aparentar una actitud espontània i despreocupada.

Però això és diferent, aquest futur present que m'envaeix ara, és buit de imatges, és fosc i incertesa i això em neguiteja i no em deixa dormir.

El sol comença a sortir i entra la llum per la finestra, apuntant al meu llit on jo resto despert encara. Crec que començo a sentir el primer canvi, perquè mai no havia estat tan cansat de bon matí.

M'identifico amb l'esgotament del meu pare i vull entendre que aquest serà el primer pas d'aquesta nova etapa de la meua vida, la maduresa deu anar lligada a aquest pesar de les cames tan bon punt et lledes. Però no m'agrada. Jo sempre he estat un noi dinàmic, actiu, un cul inquiet segons la meua mare, però avui no tinc forces ni ganes de fer res.

He passat un matí terrible a l'institut, els ulls em queien sobre els llibres, la veu dels mestres es convertia en somnis, l'entrepà m'ha servit de coixí durant l'estona de descans i encara no se com he tornat a casa.

He arribat tan tard, que he hagut de dinar sol i sense gana i aleshores m'ha envaït una tristesa que no recordo haver sentit abans i mentre m'eixugava les llàgrimes enrabiat amb mi mateix, m'he adonat que el sentiment era un altre pas, una altra imatge descoberta dins la foscor de la meua nova etapa. D'això es tractava! Aquesta era la solitud que intentava reflectir-me la meua mare. I doncs, la maduresa també va de la ma d'un viatge solitari, d'un camí desert, sense flors ni paisatges, sense perfums ni colors.

Haig de ser, haig de fer, haig de tenir, haig de notar, haig de...Tot es va aclarint però no m'agrada! ¿Haig de tenir un pes al ulls i a les cames? ¿Haig de sentir un dolor al pit i un nus a la gola per empassar-me les llàgrimes? I tot just és el principi de la resta de la meua vida!!! Uf, no m'agrada gens!

La tarda ha passat d'una volada, una estona amb els amics, un sobre esforç per seguir l'entrenament de cada dia i quatre petons ràpids amb la noia que m'agrada. Res d'especial, res diferent...he caminat fins a casa desitjant volar per arribar al llit però quan he obert la porta, els amics i la família m'esperaven a la taula amb un enorme pastís. He volgut somriure i he fingit sorprendre'm i mentrestant he anat contemplant l'alegria dels altres i m'he il·luminat, ho he entès tot, de sobte, com una batzegada que m'ha descrit els diferents consells dels adults i d'aquest misteri al que em veig immers des d'avui. He notat el canvi de cop i volta, mirant-me endins. He vist el meu nou ser i tot el què això comportarà a partir d'ara, el fer, el tenir, el notar...i he decidit que no em vull fer gran, vull conservar la innocència, l'espontaneïtat, l'energia, l'alegria i sobretot l'autenticitat. Vull aturar-me a olorar les flors i observar la dansa dels arbres, vull recordar el camí per on passo. Vull saltar del llit i empassar-me el matí i els aprenentatges, vull riure amb els amics. I sobretot, quan es faci fosc, dins el meu llit, vull tenir la calma per poder dormir.